

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărti

Jack London

București - 2018

CUPRINS

PARTEA a I-a

Capitolul 1	
PÂRTIA CĂRNII	5
Capitolul 2	
LUPOAICA	14
Capitolul 3	
URLETUL FOAMEI	26

PARTEA a II-a

Capitolul 1	
BĂTĂLIA COLȚILOR	39
Capitolul 2	
VIZUINA	50
Capitolul 3	
PUIUL CENUȘIU	59
Capitolul 4	
ZIDUL LUMII	65
Capitolul 5	
LEGEA CĂRNII.....	77

PARTEA a III-a

Capitolul 1	
MEŞTERII FOCULUI	83
Capitolul 2	
ROBIA	95
Capitolul 3	
PROSCRISUL	104
Capitolul 4	
PÂRTIA ZEILOR	110

Capitolul 5	
CONVENTIJA	116
Capitolul 6	
FOAMETEA	125
 PARTEA a IV-a	
Capitolul 1	
DUŞMANUL SEMINȚIEI SALE	135
Capitolul 2	
ZEUL CEL SMINTIT	145
Capitolul 3	
DOMNIA URIL	154
Capitolul 4	
MOARTEA CARE ATÂRNĂ DE GÂT	160
Capitolul 5	
NEÎMBLÂNZITUL	172
Capitolul 6	
DASCĂLUL IUBIRII	179
 PARTEA a V-a	
Capitolul 1	
CALEA CEA LUNGĂ	193
Capitolul 2	
ȚARA DE JOS	199
Capitolul 3	
ȚINUTUL ZEULUI	207
Capitolul 4	
CHEMAREA SEMINȚIEI	219
Capitolul 5	
LUPUL ADORMIT	226

Partea a I-a

CAPITOLUL 1

Pârtia cărnii

Pădurea de molift negru șerpuia mohorâtă de-a lungul malurilor înghețate. Vântul despuiase de curând arborii de veșmântul lor alb de gheață și, în lumina palidă a asfintitului, trunchiurile negre, prevestitoare de nenorocire, păreau că se pleacă unul spre altul. O tacere nemărginită domnea asupra întinderii și întregului ținut nu era decât o pustietate nesfârșită și fără de viață, încremenită, atât de însingurată și rece, că nici tristețe nu mai trezea. Te îmbia parcă să râzi, dar un râs ce înfiora mai mult decât orice tristețe, un râs fără voioșie, ca zâmbetul sfinxului, un râs rece ca gheață, în care sălășlavia ceva din grozăvia celor nestrămutate. Era Wildul¹, sălbaticul wild de la miazănoapte, cu inima de gheață.

Dar viața totuși era, undeva, departe, în acest ținut, o viață sfidătoare. În josul apei înghețate trudea un atelaj de câini-lupi. Blana lor zburlită prinsese chiciură, iar răsuflarea le îngheța în aer, de cum ieșea din gură în pufăituri de aburi, asternându-li-se apoi în cristale pe blană. Prinși în hamuri și șleauri² de piele, câinii trăgeau după ei o sanie. Era o sanie

1. Wild - regiune care se află la periferia zăpezilor veșnice, străbătută de cercul polar nordic. (n.e.)

2. Șleau - curele groase din piele, funii pentru tras saniei. (n.e.)

fără tălpici, făcută din scoarță groasă de mesteacăn, cu fundul de-a dreptul pe zăpadă. Botul îi era adus în sus și răsucit ca un sul, anume ca să împingă sub sanie coama de zăpadă afânată, ce se ridica dinainte în valuri. Pe sanie se afla legată zdravăn o ladă lungă și îngustă. Mai erau și altele: paturi, o secure, un ibric pentru cafea și o tigaie; dar în ochi îți sărea mai întâi lada lungă și îngustă, care ocupa mai tot locul.

Înaintea câinilor, pășea anevoie un bărbat cu rachete mari în picioare. În urma saniei, un altul. În lada de pe sanie zacea un al treilea, pentru care truda se sfârșise, un om pe care wildul îl doborâse și îl răpusese, pentru a nu se mai putea urni sau lupta vreodată. Prin natura lui, wildul nu iubește mișcarea. Pentru el viața e o ocară, căci viața înseamnă mișcare; și wildul năzuiește întotdeauna să nimicească mișcarea. El îngheată apa pentru a o opri să alerge spre mare, alungă seva din arbori, de-i face să înghețe până-n măduvă, dar cel mai sălbatic și mai grozav îl hăituieste și-l doboară wildul pe om - omul, faptura cea mai neastâmpărată, mereu răzvrătită împotriva zicalei, după care mișcarea trebuie să ducă până la urmă la nemîscare.

Totuși, înaintea și în urma saniei, neînfricați și dărji, pășeau anevoie cei doi oameni care nu fuseseră încă răpuși, își acoperiseră trupurile cu blănuri și cu piei moi. Genele, obrajii și buzele le erau atât de încărcate de cristalele răsuflării lor înghețate, că nici nu li se mai putea desluși chipul. Ai fi zis că sunt niște arătări, ciocli dintr-o lume a duhurilor, la înmormântarea unei stafii. Nu erau însă decât oameni care răzbăteau prin pustietate, prin ținutul amăgirii și tăcerii, bieți vântură-lume, porniți într-o aventură uriașă, luptându-se cu strășnicia unei lumi tot atât de îndepărtată, străină și incremenită, pre căt e hăul văzduhului.

Mergeau fără vorbă, cruceându-și suflarea pentru truda trupurilor. Pretutindeni domnea tăcerea, care îi apăsa ca o

povară. O simțeau cum le apasă creierii, întocmai cum scafandrul simte în adâncuri o presiune de mai multe atmosfere³. Îi strivea sub greutatea imensității fără margini și a unei sorți de nestramutat. Îi strivea până în cele mai tainice ascunzișuri ale sufletului, storcând din ei, aşa cum storci sucul din boaba de strugure, toate patimile și exaltările înselătoare și neîngăduita prețuire de sine a omului, până ce și-au dat seama că sunt pieritori și mărunți, bieți atomi, biete fire de praf ce se mișcă cu prea puțină viclenie și fără un dram de minte în vâltoarea jocului marilor elemente și forțe oarbe dezlanțuite.

Trecu o oră, și încă una. Lumina palidă a zilei scurte, lumina fără soare, începuse să se destrame, când un urlet slab și îndepărtat străpunse atmosfera încremenită. Urletul crescu în icniri repezi, până ce ajunse la cea mai înaltă notă, unde stăru tremurător și încordat, apoi se stinse încet. De n-ai fi simțit în el o sălbăticie jalnică și o poftă mistuitoare, ai fi putut crede că e vreun suflet rătăcit care se tânguie. Omul din față întoarse capul până ce privirea lui o întâlni pe a celui din urmă. Și atunci, pe deasupra lăzii lungi și înguste, amândoi dădură din cap cu înțeles.

Un nou urlet străpunse tacerea. De astădată, cei doi oameni își dădură seama dincotro vine: venea din urmă, de undeva de pe întinderea de zăpadă peste care trecuseră. Un al treilea urlet, ce părea răspunsul, se auzi tot dinapoia lor, dar din stânga celui de-al doilea urlet.

— Ne-au luat urma, Bill, spuse omul din față.

Glasul îi răsună răgușit și parcă dintr-o altă lume, iar ca să vorbească, se trudise de-a binelea.

— Carnea e rară, îi răspunse tovarășul său. N-am mai văzut urme de iepure, nu știu de câte zile.

După aceea nu mai scoaseră o vorbă, deși rămaseră cu urechile ciulite la urletele de pradă ce nu mai conteneau înapoia lor.

3. Atmosferă - unitate cu care se măsoară presiunea.

La căderea noptii, vârâră câinii intr-un desis de molift de pe malul apei și înjghebară tabăra. Sicriul aşezat lângă foc le slujea deopotrivă de scaun și de masă. Câinii-lupi, înghesuiti, ceva mai departe de foc, mărâiau și se ciorovăiau între ei, dar nu prea se arătau dornici să se afunde în beznă.

— Henry, mi se pare că se ațin pe lângă tabără mai aproape ca de obicei, observă Bill.

Henry, care stă aplecat asupra focului, potrivind ibricul de cafea cu o bucată de gheăță, dădu din cap. Și nici nu se grăbi să vorbească până ce nu-și luă locul pe sicriu și nu începu să mănânce.

— Știu ei unde le e pielea la adăpost. Tot e mai bine să infulece decât să fie infulecați. Câinii ăștia nu-s proști deloc.

Bill dădu din cap.

— Eh, nu știu, zău.

Tovarășul îl privi mirat:

— Nu te-am mai auzit până acum să te îndoiești de deșteptăciunea lor.

— Henry, spuse celălalt, mestecându-și tacticos fasolea, ai auzit ce larmă au făcut când le-am dat de mâncare?

— S-au bătut pe ea mai mult ca de obicei, recunoscu Henry.

— Câți câini avem, Henry?

— Șase.

— Bine, Henry... Bill se opri o clipă pentru a da mai multă greutate vorbelor sale. După cum ți-am spus, Henry, avem șase câini. Am scos din sac șase pestiști, am dat fiecărui câine câte unul, dar un câine a rămas fără pește.

— Ai numărat greșit.

— Avem șase câini - o luă celălalt de la capăt, calm. Am scos șase pești.

Ureche Tăiată a rămas fără pește. După aia, m-am dus la sac și i-am dat și lui un pește.